

ယဉ်မင်းဦး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အက်တိုး ပစ်အပျိုစင်
အက်တိုး ပစ်အပျိုစင်

တတိယအကြိမ်

အခန်း (၁)

-ဆရာမယဉ်မင်းဦး ကိုယ်တိုင်က ငယ်ရွယ်သူလည်း ဖြစ် မိန်းကလေးတွေရဲ့ လက်ငင်း ဖြစ်တည်မှုကို ကိုယ်စားပြုရေးဖွဲ့နေတဲ့ စာရေးဆရာမလည်း ဖြစ်နေတော့ ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေဟာ သူတို့ ရဲ့ ရုပ်ရည်အလှကို သူတို့ ရဲ့ အရည်အချင်းတစ်ရပ်လို အထင်ကြီးပြီး အားကိုးမှုတွေ ပိုများ လာတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါ မှားယွင်းမှု တစ်ခုစီ ဦးတည်နေမလား။ ဆရာမအမြင်ကို သိပါရစေ။

-ဟုတ်ကဲ့။ “ဣတ္ထိရူပဓနံ” လို့ အဆိုရှိတော့ မိန်းကလေးအချို့ဟာ သူတို့ ရဲ့ ရုပ်ရည် အလှ ကိုယ်ကာယအလှကို မက်မောတွယ်တာ အားကိုးကြမှာ ပဲ။ လူအများ ရဲ့ အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို ခံချင်ကြမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရည်ချောမောလှမှုဟာ အချိန်တွေ ကြာလာတာနဲ့ အမျှ နုပျိုမှုတွေ ပျောက်ဆုံးပြီး အလှဂုဏ်တွေ ကျဆင်းလာစမြဲပါ။ ဇရာကို ဘယ်သူမျှ မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း၊ ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေးနဲ့ စိတ်ထားအလှတွေကတော့ နှစ်တွေကြာလေ၊ ဘဝအတွေ့အကြုံများလာလေမို့ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ခြင်းနဲ့ အတူ အသိဉာဏ်တွေပါတိုးတက်မြင့်မားလာ စမြဲပါ။ တန်ဖိုး တက်လာစမြဲပါ။

အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ရုပ်ရည်တစ်ခုတည်းကိုပဲ အားကိုးနေတဲ့ ရုပ်ရည်အလှပဲရှိပြီး ဘာ အသိဉာဏ်မှ မရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ ယောက်ျားတွေရဲ့ အဖျော်ဖြေခံ၊ အဖြည့်ခံ သက်သက်ပဲ

ဖြစ်ကြရတော့မှာ ပါ။ ဒါဟာ မှားယွင်းမှုတစ်ခုပဲ။

ကျွန်မတို့ ဟာ ပုခက်လွှဲသော လက်ပိုင်ရှင်တွေပါ။ လောကမှာ မြင့်မြတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတွေ၊ အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်၊ နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်တွေ၊ တော်လှန်ရေးသမားတွေ၊ တီထွင်ပါရဂူတွေ ကိုတောင် မွေးထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ မိခင် လောင်းတွေဖြစ်တဲ့ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကို ပုရိသယောက်ျားတွေ အတွက်ပဲ ဇိမ်ခံပစ္စည်းသဘောမျိုး ဖြစ်သွားရတယ်ဆိုရင် အဲဒီအဖြစ်ဟာ အသည်းနာစရာ ကောင်းလွန်းလှပါတယ်။

(၁၉၉၈၊ မေလ ရွက်နှဝေမဂ္ဂဇင်း အင်တာဗျူးမှ
ကောက်နုတ်ချက်)

*

အက်တိုးပစ် အပျိုစင်

ကမ္ဘာကြီးမှာ မိန်းမရှိသည် ။

မိန်းမတို့ တွင် အပျိုစင်၊ အိမ်ထောင်ရှင်မ၊ တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးမဟူ၍ ဝိသေသ အမျိုးမျိုးရှိကြသည် ။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးဂုဏ်သိက္ခာကို မည်သို့ဆုံးဖြတ်ကြပါသနည်း။

ကျွန်မ ယုံကြည်ချက်အရပြောရလျှင်

ထိုမိန်းမ၏ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း၊ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် စိတ်ထား ပြည့်ဝမြင့်မားမှုကသာ အရေးကြီးသည် ။

ယဉ်မင်းဦး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

* * *

စာရေးသူ၏ အမှာ

မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ ဘဝမှာ တစ်ခါတည်းသာရရှိပြီး
တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ပိုင်ဆိုင်မှုမှာ “အပျိုစင်” ဆိုသော ဂုဏ်ဖြစ်သည်

။

အပျိုစင်ဘဝသည် ဂုဏ်ရှိသည် မှန်သော်လည်း
ကံမကောင်းအကြောင်းမလှ၍ အိမ်ထောင်ပြု ကွဲပျက်စီးရသော တစ်ခု
လပ်မိန်းကလေးများကိုလည်းကောင်း တစ်ခုလပ်ဆိုသည့် လှေကားထစ်
ကြောင့် တန်ဖိုးနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ နိမ့်ဆင်းလျှောကျသွားတာမျိုး မဖြစ်စေ
ချင်ပါ။

မိန်းမတချို့မှာ သူမတို့ ၏ လော်မာ ဖောက်ပြားမှုကြောင့်မဟုတ်ဘဲ
အိမ်ထောင်ဖက် ယောက်ျား၏ အမျိုးမျိုးသော ချို့ယွင်းချက်ကြောင့်သော်
လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း၏ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့်သော်
လည်းကောင်း၊ ဒါမှ မဟုတ် ကံတရား၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့်သော် လည်း
ကောင်း မဖြစ်သင့်ဘဲ တစ်ခုလပ် ဖြစ်သွားကြရသူများ ဖြစ်သည် ။

လောက၌ မိန်းမတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို သံချေး
တက်နေသော ရှေးရိုး အစဉ်အလာပြဋ္ဌာန်းချက်ကြီးအတိုင်း အပျိုစင်ဟူ
သော၊ တစ်ခုလပ်ဟူသော ဝိသေသနှင့်သာ မူတည် သတ်မှတ်ကြမှာ ပဲ
လား။ ၎င်း လူမှုရေးပဒေမှာ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချ
င်း၊ ကိုယ် ရည်ကိုယ်သွေး၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် စိတ်ထားပြည့်ဝ မြင့်မြ

တ်မှုတို့ ကို ထည့်သွင်းရေးဆွဲထားသင့် ပေဘူးလား။

တစ်ခုလပ် မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ပုံသေနည်းတစ်ခုတည်းနှင့် မှားယွင်းဆုံးဖြတ်တတ်ကြသော လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းတချို့ နားလည်ခံစားမိစေဖို့ နှင့် သဘောပေါက်သွားစေဖို့ အတွက် ခေတ် ပြိုင်ခံစားမှုတစ်ခုအနေဖြင့် လက်ရှိရေစီးကြောင်းတစ်ခု၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ရင်နာနာနှင့် လှစ်ဟဖွင့်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကြောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ သူမ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ သူမ၏ မူသေတန်ဖိုးတစ်ခုကို လောကပါလတရား၏ စစ်မှန်သော အဆုံးအဖြတ်အရ ရှာဖွေပေးနိုင်ပါစေဟု ရည်ရွယ်ပြီး ကျွန်မ ဤဝတ္ထုကို ရေးဖွဲ့ပါသည်။ ။

ယဉ်မင်းဦး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

အပိုင်း (၁)

(၁)

မရေရာသော သေချာမှုများ ၊ ရေရာသော မသေချာမှုများ ၊ အားလုံး သောအရာများ သည် တရားမျှတမှု၏ အဆုံးအဖြတ်ကို အမှန်တကယ် ခံယူလိုက်နာနေသင့်ပါသလား၊ ဒါမှ မဟုတ် တရားမျှတမှုများကို ဥပေက္ခာပြုနေသင့်ပါသလားဆိုတာ သူမ မဝေခွဲနိုင်သေးပါ။

စင်စစ် ဘက်လိုက်တတ်သော အမှန်တရားဆိုတာ ခေါင်းမီးခြုံ မင်းသားတစ်ပါးလို လှည့်ဖျားလိမ်လည်တတ်မှု မကင်းဘူးလို့ သူမ စဉ်းစားမိခဲ့လျှင် လောကသစ္စာကို ဘယ်တုန်းကမှ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မိခဲ့မှာ မဟုတ်ပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက တရားမျှတသော အယူအဆ တစ်ခုဖြင့် သူမအား ဆုံးရှုံးနစ်နာသွားစေသည် ဆိုခဲ့ပါလျှင်လည်း အဲဒီဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများ သည် အမှန် တရားစင်စစ် ဖြစ်ပါသည် ဟု သူမ ဝန်ခံပေးဖို့ လိုမည်မထင်ပါ။ သူမကိုယ်သူမ မှားယွင်းမှုများ ကျူးလွန်မိပြီဟု တရားသေ မပြောနိုင်သေးမချင်း ဘယ်သောအခါမှ သူမ နောင်တရလာမှာ မဟုတ်သလို ဘယ်သောအခါမှ ခေါင်းညိတ်ပြရန် သူမ ကြိုးစားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော်လည်း ဒီနေ့အထိ မိမိကိုယ်မိမိ ပျော့ညံ့သူတစ်ယောက်ဟု သူမ မဆုံးဖြတ်ရသေးပါ။ သူမကိုယ်သူမ သနားစရာကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် မခံယူရသေးပါ။

(၂)

ယခုကဲ့သို့ညမျိုးမှာ ရေခဲစိမ်ထားသော စက္ကူအိမ်လေးကို စွန့်ခွာလာရတိုင်း သူမ အလွန် စိတ်ချမ်းသာနေတတ်သည်။ အနှစ်မရှိသော ခြပ်ထုတစ်ခု၏ ဘဝပုံရိပ်များကို ခင်တွယ်မက်မောနေပါ သေးလားလို့ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက သူမကို မေးလာခဲ့လျှင် သူမ အဖြေရ အတော်ခက်ပါလိမ့် မည်။ လှောင်ချိုင့်ထဲက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့သော ငှက်ကလေးတစ်ကောင်၏ လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်ခွင့်များ ထက် အတိတ်ကာလ၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များက ပိုမို ဖိစီးနှိပ်စက်နေတတ်ကြောင်းကို အဲဒီငှက်ကလေး၏ နှလုံးသားကသာ ပို၍ နားလည်သဘောပေါက်နိုင်မှာ ပါ။

တကယ်တမ်း သူမ ပြုံးပြလိုက်သည့်တိုင်အောင်လည်း နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းက ခပ်မဲ့မဲ့ အရိပ် ကလေးတွေကို သူမဘယ်လိုမှ ဖျောက်ပစ်လို့ ရနိုင်ဦးမည် မဟုတ်ပါ။

အလွန်သစ္စာကြီးသော သော့ခလောက်တစ်လုံးကို ချောက်ခနဲပိတ်လိုက်ရသည့် အချိန်ရယ်၊ ချောက်ခနဲဖွင့်လိုက်ရသည့်အချိန်ရယ် အဲဒီအချိန်နှစ်ချိန်ဟာ အလွန်ပါးလွှာတဲ့ အုတ်တံတိုင်းတစ်ခုရဲ့ ဟိုဘက် သည်ဘက်ဘဝများကို ကူးသန်းခွင့် ရရှိချိန်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ခြေရာချင်း ထပ်နေသည့် တစ္ဆေ တစ်ကောင်၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် ခြောက်လှန့်မှုများကတော့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရနိုင်ဦးမည် မထင်ပါ။

သူမ ငှားရမ်းနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်နှင့် မန္တလေးပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးက သိပ်မဝေးလှပါ။ ခြေလျင်လျှောက်လျှင် တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်သာ

ကြာပေလိမ့်မည်။ သူမ ဤဆေးရုံကြီးမှာ လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် တာဝန်ချထားခြင်းခံရသည့် (Posting) ကျသည့်နေ့မှ စ၍ နေ့စဉ် လမ်းလျှောက်သွားခဲ့သည် ။ မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် အားမာန်များ ဆိတ်သုဉ်းပျောက်ကွယ်နေသည့် မိန်းမ တစ်ယောက်၏ လုပ်ငန်းခွင်ထိခိုက်ပွန်းရှမှုများ သည် အဲဒီ တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်တာ လမ်းလျှောက် လိုက်ရသည့် ဖြေသိမ့်မှုတစ်ခုကြောင့်သာ ခံသာနေပါသည် ။

သားဖွားလူနာဆောင်ရှိရာသို့ ညဂျူတီ (Night Duty) ဝင်ရန် လမ်းလျှောက်လာရင်း ရှားပါး လှပစွာပွင့်နေသော စိန်ပန်းပြာပွင့်များကြားမှ မပီပိုးတဝါး သာနေသော လမင်းကြီးကို အမှတ်တမဲ့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ တမင်မေ့ဖျောက်ထားသော သူ့ကို သတိရလိုက်မိသည် ။

သူမ ရင်ခုန်သွားသည် ။

ရင်ခုန်ခြင်းနှင့်အတူ မျက်ဝန်းထဲမှ ဝေ့ဝဲလာသော မျက်ရည်တစ်စသည် လည်း အလွယ်တကူ လျှောဆင်းကျသွားသည် ။ အို လွယ်လိုက်တာ မျက်ရည်စက်ကလေးရယ်။ ဟောဒီ ဆေးရုံဝင်းအတွင်းရှိ လှပသန့်စင်သော ဥပစာလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ။

သူနှင့် သူမသည် အပြာရောင် ဇာပဝါလွှမ်းခြုံထားသော လမင်းကြီးကို ကြိမ်ဖန်များစွာ မော့ ကြည့်ခဲ့ကြဖူးသလို ငြိမ်းချမ်းမှု၏ အငွေ့အသက်များကို အားပါးတရ ရှူရှိုက်လျက် မျှော်လင့်ခြင်း အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်ကြည့်ကြဖို့ လည်း အားထုတ်ခဲ့ကြဖူးသည် ။ လောကဓံအကြောင်းတရားများက ရုတ်တရက် ပုတ်နှိုးလိုက်ခြင်းဖြင့် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ လန့်နှိုးလာရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ ထင်မှတ် မထားခဲ့မိကြ။ တကယ်တော့ အလွန်အချိန်နောက်ကျမှ သိလိုက်ရသည့် သူမ၏ “ပျော့ညံ့မှု” တစ်ခုကြောင့်ပါပဲ။ ပြီးတော့ တွေဝေလိုက်လျောတတ်သော သူမ၏ အားနာတ

တံမူ။

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ။

(၃)

စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းလှသော အလေ့အကျင့်တစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ သူမ ကောက်ယူရရှိခဲ့သည် ဟု ဆိုရပါမည်။

အဲဒါကတော့ ဆေးရုံကြီးသို့ ဂျူတီဝင်ရန်သွားသည့်အခါတိုင်းနှင့် ဂျူတီချိန်ကုန်ဆုံးပြီး နောက် မိမိအိမ်သို့ ပြန်လာသည့်အခါတိုင်း သိပ်မဝေးလှသော ခရီးတစ်ခုကို လမ်းလျှောက်တတ်လာ ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

ဘဝထဲမှာ ၊ နှလုံးသားထဲမှာ ၊ အသိဉာဏ်ထဲမှာ ၊ စိတ်ကူးတွေထဲမှာ အစွန်းအထင်း အငြိအတွယ် အားလုံးသောအရာများကို ဆေးကြောပစ်ချင်နေသည့် သူမအတွက် လွယ်ကူရှင်းသန့်သော ဖြေသိမ့်မှုတစ်ခုတော့ ရှိသင့်ပါသည် ။

ဂျူတီဆိုတဲ့ စည်းဝိုင်းထဲမှာ လည်း အထောင်အသောင်းသော မျက်လုံးထဲက ပူလောင်ရှုတ် အကြည့်စူးစူးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းက သင်္ကေတနိမိတ်ပုံ လက္ခဏာတွေ၊ ရင်ကိုပြင်းပြစွာ မထိ ခိုက်မိစေဖို့ ဥပေက္ခာ အကာအကွယ်တွေနဲ့ ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခံစားရတာပါပဲ။ အဲဒီ နယ်နိမိတ် စည်းဝိုင်းထဲမှာ ပဲ အချိန်ပိုင်းတစ်ခုကို လွန်မြောက်သွားအောင် ဖြတ်သန်းနေရတဲ့ ဝေဒနာ။ နောက်ဆုံးသစ္စာရှိသော သော့ခလောက်လေးကို ချောက်ခနဲဖွင့်လိုက်ပြန်တော့လည်း အထီးကျန်ဆန်မှုနှင့် သိမ်ငယ်မှုတွေသာ ဝေ့ဝဲနေသော အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ။

ခေတ်ပညာတတ် မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ စကြဝဠာရဲ့ တစ်ဖက်စွန်း

မှာ အထီးတည်း လွင့်မျော နေရချိန်အတွင်း စီးကရက်နဲ့ ကွမ်းကို အဖော်ပြုလာတတ်တာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဘီယာသောက်တတ် တာတွေ၊ ဒရိုင်းဂျင်၊ ဝီစကီ၊ ချီးဗားစ်ရီဂယ်လ်၊ ဘလက်အင်ဂျိုက်စတဲ့ အပြင်းစားတွေကို တွယ်တာ လာတတ်တာမျိုး၊ အဲဒီလို အချိန်ကို အမှုန့်ခြေပစ်ဖို့ ကြိုးစားရန်လည်း သူမစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ဘဝင်မကျနိုင်ပါ။

အကယ်၍ များ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများကို သူမ လမ်းလျှောက်တတ် လာပြီဟု သတင်းပေးလိုက်လျှင် အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြပေလိမ့်မည်။ သူမ ကွယ်ရာမှာ ခေါင်းကို လက်ညှိုး နှင့်ထောက်၍ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးပြလိမ့်မည် ထင်ပါသည် ။ ဒါကြောင့်လည်း ပေါက်သွား ပြီဆိုသည့် သူမ၏ “လမ်းလျှောက်ခြင်း ဒဿန” ကို ဘယ်သူ့ကိုမျှ အကျယ်တဝင့်ရှင်းမပြဖြစ်တော့ ပါ။

သားဖွားဆောင်မှ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများ ၏ (နဖူးမှ သည် ခြေမသို့တိုင် မကြာခဏကျခဲ့ရသော) ချွေးစက်များကို စုဆောင်းထားလျှင်ပင် အလွန်လှပသော ရေကန်လေးတစ်ကန်တော့ ဖြည့် စွမ်းပေးနိုင်မည်ထင်သည် ။ ညည်းတွားသံတွေ၊ သွေးစက်တွေ၊ ချွေးစက်တွေ၊ ပြီးတော့ ရယ်မောဖွယ် ကောင်းလှသော လောကကြီးကို နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည့် “အူဝဲ” သံတွေ။

တစ်ခါတစ်ရံ မိမိဂျူတီချိန် ကုန်ဆုံးသွားသည့်တိုင် သူမ အမှတ်မထားလိုက်မိတတ်ပေ။ တာဝန်ကျ အိုဂျီမမ (On Call O.G) က “ဟဲ့ သက်မြတ်နိုး၊ ညည်းမပြန်သေးဘူးလား” လို့ ဆိုမှ ပဲ “ဪ ငါ့ရဲ့ တာဝန်ချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီပဲ” သူမ သတိရတတ်သည် ။ ဒါပေမဲ့လည်း လေ ဒီလောက် အခြေအနေဆိုးရွားနေတဲ့ လူနာတစ်ယောက်ဟာ သွေးပုလင်းတန်းလန်းအောက်မှာ ပြူတစ် ပြူတစ် လုပ်နေတဲ့ ကလေးငယ်ကို ဘယ်

လိုအင်အားတွေနဲ့ မွေးထုတ်ပေးလိုက်မလဲဆိုတဲ့ သိချင်စိတ်နဲ့ ပဲ “အနန္တ ခွန်အားသစ်တစ်ရပ်” ရဲ့ မြစ်ဖျားကို ဆန်တက်နေမိတတ်သည်။ ။

ဗိုက်ထဲက ဆာလောင်မှုနဲ့ အတူ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးသွားစေခဲ့သော နှမ်းနယ်မှုတွေကို တနင့် တပိုးသယ်ဆောင်ပြီး သူမ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ။

သူမ နေထိုင်သည့် ရပ်ကွက်လေးသို့ ဆေးရုံကြီးနောက်ဘက် မလွယ် ပေါက်မှ ထွက်လိုက်မည် ဆိုလျှင် ပိုနီးသည်။ သို့သော်လည်း ဆောက်လုပ်ဆဲအဆောက်အဦတွေနားက အုတ်ကျိုးအုတ်စတွေကို ရှောင်တိမ်းသွားရတာကိုက အလုပ်ပိုတစ်ခု လုပ်နေရသလို ပင်ပန်းသည်။ ။ ဒါကြောင့် ကလေး ဆေးရုံရှေ့ ထွက်ပေါက်ကထွက်၊ ဝင်းသီတာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပလက်ဖောင်း ပေါ်မှာ လျှောက်၊ လမ်းလျှောက်ခြင်းအဓိပ္ပာယ်ကို သူမ ပြည့်ပြည့်ဝဝခံစားလို့ ရပြီ။

လက်နှစ်ဖက်ကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လှုပ်ယမ်းလျက် ခြေလှမ်းမှန်မှန်လျှောက်ရင်း ရင်ကိုဖွင့်ပြီး တစ်ဝကြီး အသက်ရှူရှိုက်ရသည် မှာ ဇီဝကမ္မလောင်စာနဲ့နှင့် ဓာတုဗေဒဆေးနံ့များကို မေ့လျော့ သွားစေခဲ့သည်။ ။ ငြိမ်းချမ်းမှု၏ ဝတ်ရည်စက်လေးများကို တမြို့မြို့စုပ်မျိုရသလို ချိုမြိန်မှုကို ခံစားရ သည်။ ။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ပဲ ဒီနေ့ သူမ ဘာတွေလုပ်ခဲ့ပြီးပြီလဲဆိုတာရယ်၊ ဘယ်လောက်လုပ်နိုင်ခဲ့သလဲ ဆိုတဲ့ Productive value (ထုတ်လုပ်မှုတန်ဖိုး) တွေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်သုံးသပ်အကြံပြုခြင်း (Autosuggestion) တွေ၊ အများကြီး စဉ်းစားလို့ ရသည်။ ။

မစဉ်းစားသင့်တော့သော၊ အတွေးထဲမှာ ပင်ထည့်ပြီး မထားသင့်တော့သော အကြောင်းအရာ တွေကို ပြန်လည်ရှင်သန်မလာအောင် ချိုးနှိမ်ထားဖို့ ဆိုတဲ့ သမိုင်းပေးတာဝန်တစ်ခုကို သူမ ဘယ်တော့မှ မေ့မ

ထားသင့်ပါ။

အလွန်အဖိုးထိုက်တန်သော ကျေနပ်မှုတစ်ခုက သူမရင်ထဲမှာ စီး
မျောပျော်ဝင်နေပြီ။

ဒီလမ်းနှင့် ဒီပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဘယ်အချိန်အခါပဲဖြစ်ဖြစ် လမ်း
လျှောက်လာရပါစေ၊ သူမ မကြောက်ပါ။

“ဆရာဝန်မလေး၊ ဆေးရုံသွားတော့မလို့ လား။”

“ဆရာမ၊ ဆေးရုံက ပြန်လာတာလား။”

ဆိုက်ကားသမား၊ အကြော်သည် မှ အစ တစ်ရပ်ကွက်လုံးရှိ ကလေး
လူကြီး အများ အပြားက လှိုက်လှဲစွာ နှုတ်ခွန်းဆက် ကြိုဆိုကြသည့် စ
ကားသံများ ဖြင့် သူမ အားရှိနေတတ်သည် ။ ပျံ့ကျနှင့် ဆင်းရဲသား လ
က်လုပ်လက်စားအများ စု နေထိုင်ကြသည့် စရိုက်ကြမ်းကြမ်း ရပ်ကွက်
လေးဆိုပေမဲ့လည်း ၊ သူမအတွက်ကတော့ လုံခြုံမှုအပြည့်အဝရှိပြီး လွ
တ်လပ်အေးချမ်းသောနယ်မြေတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ ကြမ်းတမ်းခက်မာလှ
သော အဲဒီလူမှုရေးစည်းဝိုင်းထဲမှ အနုနယ်ဆုံး နှလုံးသားနေရာမှာ သူမ
တစ်နေရာစာ ရရှိထားပြီးပြီပဲ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း မတော်တဆဆိုသလို ဝမ်းနည်းစရာ အဖြ
စ်အပျက်လေးတွေ တွေ့ကြုံရတတ်သည် ။

အဲဒီနေ့က။

သူမခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေ များ နေခဲ့သည် ။ သူမ၏ လုပ်သက်အ
တွင်း တစ်ခါမျှ မကြုံတွေ့ ရဖူးသောရောဂါဖြင့် အရေးပေါ်ကုသမှုပေးရ
န် လိုအပ်နေသည့်လူနာတစ်ယောက်၏ ရောဂါသမိုင်း မှတ်တမ်းများ နှ
င့်ပတ်သက်၍ ပြန်တွေးနေခြင်းဖြစ်သည် ။ ကုသမှုလမ်းကြောင်း (Line

of Treatment) ကို အစကောက်မိစေရန် ဖြစ်နိုင်ချေများကို ခေါင်းပူ
အောင် စဉ်းစားခဲ့ရသည့် သူမ၏ သောက၊ ပူပန်မှုတွေကို အမှတ်ရသည်
။ အတွေ့အကြုံအသစ်တစ်ခုဟာ အောင်မြင်ပြီးရင် ရယ်မောဖွယ်၊ တမ်း
တဖွယ်တစ်ခုအဖြစ် အရိပ်ထင် ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်ပါလား၊ နောက်တစ်ခါ
ဆိုရင်တော့ ။

“အလိုလေး”

လျင်မြန်စွာပြေးဝင်လာသော တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမ၏ ဘယ်ဘ
ကံခါးလယ်ကို ဗြုန်းခနဲ အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်မိသည် ။ သူမ ဒူးညွတ်
လဲကျသွားသည် ။

ရုတ်တရက် မော့ကြည့်လိုက်တော့။

အို ဆယ်နှစ်သာသာလောက်ပဲ ရှိဦးမည့်ကလေးမလေးတစ်ယောက်။
သူလေးခမျာလည်း ပက်လက်လန်လဲသွားရှာသည် ။ ညစ်နွမ်းနွမ်းအင်္ကျီ
အနားစများ ဖွာလန်ကြဲလျက်၊ ဘောင်းဘီတို ကလေးက ဘာအရောင်ဆို
တာ ပြောရခက်သည် ။

ကလေးက သူမကို စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးက
နီးတောင်းမှောက် လှည့် ပတ်ရှာဖွေနေသည် ။

ပြီးတော့ တစ်စစီ ကျိုးပဲ့ကြွေမှုသွားသော ကိတ်မုန့်ခြောက်အစလေး
များကို နှမြောတသစွာ လိုက်ကိုင်ကြည့်ပြီး နည်းနည်းကြီးသော မုန့်အပွဲ
စလေးကို ပါးစပ်ထဲ ကမန်းကတန်း ထိုးထည့်လိုက်သည် ။ နောက်တမြို့
မြို့ဝါးနေတော့သည် ။ ပြီးမှ သူမကို သတိရလာဟန်နှင့် မော့ကြည့်သည်

။

“သမီးလေး၊ ဘယ်နား နာသွားသေးလဲဟင်”

အို ကလေးမလေး နောက်ထပ်ကောက်ယူလိုက်သည့် ကိတ်ခြောက် အစလေးက ပေပွလို့ ပါ လား။

“အဲဒါတော့ မစားပါနဲ့ ကွယ်၊ မကောင်းလို့ ပါ သမီးရယ်နော်”

ကလေးလက်ထဲမှ မုန့်စလေးလှမ်းယူလိုက်သော သူမလက်ကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်ချလိုက်ပြီး ကလေးက သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ရုတ်တရက် ထိုးသိပ်ထည့်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ သူမအား ရန်လိုသော အကြည့်စူးစူးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပြန်သည် ။

သူမ အလွန်အမင်း စိတ်ထိခိုက်သွားသည် ။ သူမဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေခြင်း မဟုတ်ခဲ့ပါက ပြေးလာသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို အသာလေး ရှောင်တိမ်းပေးနိုင်မှာ ပါ။ တစ်နေရာရာမှ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရလာနိုင်ခဲ့သော အခွင့်ထူးတစ်ခုသည် သူမကြောင့် အလိုလိုကြေမွ ပျက်စီးသွားခဲ့ပါပကော။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံတွေ့လိုက်ရသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပေမယ့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာ ရင်နဲ့ အမျှ။

“ရော့ သမီးငယ်၊ အန်တီပေးတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ မုန့်တွေအများကြီး ဝယ်စားနော်”

ကလေးက ခေါင်းတခါခါ။ ငွေဆိုတာ သူကလေးအတွက် စက္ကူတစ်ရွက်မျှသာ။ ကျိုးပဲ့ကြေမွ သွားသော မုန့်တစ်ချပ်လောက် တန်ဖိုးရှိပါရဲ့လား။

“ဟဲ့ မိတူး။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဪြော် ဆရာမ”

ကလေးငယ်၏ မိခင်ဖြစ်ဟန်တူသူ မိန်းမတစ်ယောက် အပြေးအလွှားရောက်လာသည် ။

“ဒီလိုပါ အစ်မရယ် . . .”

သူမက အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြသည် တွင် . . . ။

“ဒီကောင်မလေးဟာ ဒီလိုပဲ ရှုပ်ပြာ ရှုပ်ပြာနဲ့ ၊ ပိုက်ဆံမပေးနဲ့ ဆရာမ၊ အကျင့်ပါတယ်၊ လာ မိတူး၊ သွားမယ်”

ဪ ရှိခြင်း၌ ကျင်လည်သူနှင့် မရှိခြင်း၌ ကျင်လည်သူများ သည် မိမိ၏ ရှိခြင်း မရှိခြင်းကို အလေ့အကျင့်ဖြင့် ဖြတ်သန်းနေကြလေသလား။

နေ့ရက်အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် အဲဒီ ကလေးငယ်၏ အကြည့်စူးစူးတစ်ချက်ကို သူမ မေ့ဖျောက်ပစ်လို့ မရနိုင်ခဲ့ပါ။

(၄)

လမ်းလျှောက်ခြင်းသည် ဆေးရုံကြီးအလယ်ပေါက်ဂိတ်ဝမှာ အဆုံးသတ်သွားသည် ။ ရောင်စုံ မီးပွင့်များ ထိန်ထိန်ညီးနေသော လမ်း ၃၀ ပေါ်မှာ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ပန်းတိုင်ကိုယ်စီနှင့် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသော လူတွေ၊ ဈေးသည် တွေ။ အဲဒါတွေကို ကျောခိုင်းပြီး ဂိတ်ပေါက်ဝထဲ ဝင်လိုက်လျှင် သားဖွားဆောင် ၃ ရှေ့နားက ထိုင်ခုံလေးပေါ်မှာ . . ။ လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အတိတ် ကာလဆီက . . . ။ သူနှင့် သူမ . . ။ အမှတ်ရစရာ . . . ။

“သူ” ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ အရည်လွဲနေတဲ့ နာကျင်မှုတွေ . . . ။ သူ့ရဲ့ နှုတ်က ပေါက်ကွဲပွင့်အန် လာတဲ့ ချော်ရည်ပူတွေ . . . ။ သူ့ရဲ့ ရင်ထဲက မီးတောက်မီးလျှံတွေ . . . ။

“ရက်စက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ သက်ရောက်မှုအားဟာ ဘယ်လောက် ပြင်းထန်စူးရှတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါပြီ ဆရာဝန်မကြီး ဒေါ်သက်မြတ်နိုးရယ်။ အဲဒီအတွက် လောင်ကျွမ်း ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပြာပုံ

လေးကို ကြည့်ပြီး ခင်ဗျား ကျေနပ်ပါ၊ ပျော်ပါ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ တည်ဆောက်လိုက်တဲ့ ခင်ဗျားတို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး သာယာချမ်းမြေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်”

ကွဲအက်နာကြည်းသံစဉ်၊

တုန်ခါနေသော လှိုင်းတစ်လှိုင်း၊

ကြေမွသွားတဲ့ အချစ်တစ်ခု။

ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားခဲ့သော သူ၊ သူမ၏ ချစ်သူ၊ အချစ်ကို အဦးဆုံး ဖွဲ့တည်ရစ်ပတ်မိခဲ့သူ၊ သူမကို တစ်စက်ကလေးမှ ငဲ့မကြည့်တော့။ သူမမှာ မချိပြုံးလေးဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ မချိပြုံးလေး ၏ အထက်နားက မျက်ရည်စများ ဝေ့ဝဲနေသော သူမ၏ အယူခံလွှာကိုပင် သူ မစူးစမ်းနိုင်တော့ဘဲ ကျောခိုင်းသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ သူမ၏ နှုတ်ဖျားမှ “ကိုကိုရယ်” ဟု နောက်ဆုံး ညည်းတွားခဲ့သည် ကိုလည်း သူ မကြားနိုင်ခဲ့ပေ။

ဒီဂိတ်ပေါက်ကဝင် . . . ၊ ဒီနေရာလေးကို ရောက်တိုင်း . . . ၊ မျက်ရည်တစ်ပေါက်ကို အမြဲတမ်း ဂိတ်ကြေးပေးခဲ့ရပေမယ့်လည်း သူမကတော့ ဒီနေ့အထိ ဒီနေရာလေးကပဲ ဖြတ်သန်းချင် နေမိသည် ။

*